

— Съ удоволствие. А довечера? Каненъ ли си на угощението?

— Да.

— А князътъ?

— Сжщо.

— Нашиятъ великъ господаръ е много милостивъ къмъ тебе, — се обърна той къмъ Иваница и се усмихна многозначително. — А сега — довиждане. Тръбва да съпроводя венгерския пратеникъ.

— Кой е този човѣкъ? — попита Иваница, като проследи съ погледъ тънката снага на непознатия.

— Братъ е на великия логотетъ. Не е лошо момче. Сега е страторъ въ императорската конница. Но много пилѣе паритѣ. Залага на игритѣ на Хиподрома и после... жениѣ.

Край стениѣ на кубикулума, презъ който вървѣха Теофилъ и Иваница, бѣха наредени чудни изваяния. Спрѣха предъ единъ голѣмъ лѣвъ отъ позлатенъ бронзъ. Теофилъ незабелязано натисна единъ малкъ лостъ, скритъ въ ушитѣ му и страшенъ ревъ огласи мраморнитѣ сводове. Въ единъ мигъ тѣпи отъ любопитни, които никога не бѣха виждали чудесата на Свещения дворецъ, се събраха около тѣхъ. По-нататѣкъ, върху единъ златенъ яворъ малки птици отъ синъ и розовъ емайлъ изчуруликаха възхитителни пѣсни. Смаянъ като дете, Иваница се докосваше съ рѣце до всѣка неочаквана изненада, търсѣше скрититѣ механизми, учудваше се, смѣеше се.

Следъ това Теофилъ го заведе въ параклиса на Свещения дворецъ и съ благоговение му показа светинитѣ, на които идѣха да се поклонятъ богомолци отъ цѣлия свѣтъ. Тамъ бѣха гвоздеитѣ, съ които сж били забити рѣцетѣ и краката Исусови на кръста, копиеѣто, съ което сж ранили гърдитѣ му, две парчета отъ светия кръстъ, туниката, съ която е билъ облѣченъ по пѣтя за Голгота, трѣнения вѣнецъ. Въ едно шишенце отъ кристалъ се тъмнѣеше нѣщо.

— А това е частъ отъ пресветата му кръвъ, — каза съ благочестивъ трепетъ Теофилъ.